

[Jesper Simonsen.]
 staa, er det ikke deres Mening at kaste sig ud i Kampen ved enhver given Lejlighed med fuldt Beredskab, de vil jo dog være neutrale saa længe som muligt, og de erkender ogsaa, at ikke enhver Kamp kan eller bør tages op.

Men saa staa ogsaa de overfor en Afgrænsning og en Afgrænsning, der for enhver maa staa som meget vanskeligere end den, det drejer sig om efter det foreliggende Lovforslag, og som de har saa travlt med at fremhæve, idet dette Lovforslag trækker Grænsen efter Principper, der vel i mødende Tilfælde kan stille Krav til et konkret Skøn, men dog ud fra Principper. Men disse Principper findes ikke i den Ordning, som vi fik i 1922. Der er ingen Vejledning, jeg har ikke kunnet finde nogen som helst Vejledning med Hensyn til, hvornaar man fra de Partiers Side, som gennemførte denne Ordning, vilde tage Kampen op, og hvornaar man ikke vilde tage den op. Det kunde være rart at høre, hvor og efter hvilke Principper man tænker sig denne Grænse draget.

Ved at fravige de Principper, som er lagt til Grund for det foreliggende Lovforslag, kaster man sig i Virkeligheden i Tilfældighedernes Politik. Naar man vil optage Kampen udover det Omraade, der er afgrænset ved dette Lovforslag, bliver det Tilfældighederne, der bliver afgørende for, hvor Danmark bliver placeret ved krigerske Forviklinger, hvis Danmark skulde blive inddraget i saadanne. Det bliver rent tilfældigt, hvilken Magt Danmark kommer til at anvende sit Militær imod.

Gaar man ind i en Neutralitetskamp, en Eksistenskamp, en Hævdelse af Danmarks Suverænetet, Højhedsret, og alt hvad det kaldes, det, som fandt Udtryk i det Forslag, der blev stillet af forhenværende Forsvarsminister Brorsen, prisgiver man sig ganske Skæbnen med Hensyn til Placeringen i et krigersk Opgør; og er der noget, der er farligt for et Land med Danmarks Beliggenhed og Forhold i det hele taget, er det dette at prisgive sig Skæbnen.

Holder man sig derimod til det Omraade, hvortil Opgaven er afgrænset i det foreliggende Lovforslag, bliver man stadig indenfor Muligheden af at fastholde sin Neutralitet paa en saadan Maade, at der ingen Tvivl er om den. Og naar man forener dette med, at man straks i paakommende Tilfælde søger til de Midler, som findes i Pagten for Folkenes Forbund, i de Voldgiftsaftaler, vi har med andre Sta-

ter, og i Kellogg-Traktatens Principper, for derved at faa Konflikten klarlagt og løst, da har man gjort, hvad gøres kan, for at holde Danmark udenfor de egentlige krigerske Forviklinger og bringe det frelst igennem Forviklingerne paa en lige saa lykkelig Maade, som det skete under Verdenskrigen.

Ud fra de Synspunkter, jeg her har fremhævet, anbefaler jeg de foreliggende Lovforslag til Vedtagelse i dette høje Ting og til en velvillig Forhandling, hvortil vi naturligvis ogsaa indbyder Oppositionspartierne. Jeg vil her igen fremhæve, at det ærede Medlem Hr. I. A. Hansen i sine Udtalelser om det rent saglige gav Udtryk for, at man dog fra Venstres Side var villig til at forhandle sagligt om alle disse Enkeltheder, og det maa man vel have Lov til at tage som Udtryk for, at man ikke fra Venstres Side afviser enhver Forhandling om Lovforslaget paa Grundlag af de Principper, der er nedlagt i det. En blank Afvisning i denne Henseende kom derimod fra det ærede Medlem Hr. Parkov, oven i Købet saa stærkt, at det ærede Medlem sagde, at hans Parti ikke vilde deltage i Behandlingen af det foreliggende Lovforslag. Hvorledes det skal forstaas, ved jeg ikke, men saa stærke var Ordene.

Man kan heller ikke ret vel fra Venstres Side lade Sagen ligge; for det er erkendt fra alle Sider, ogsaa af Venstre, at Ordningen af 1922 er saa uforsvarlig, at man ikke bare kan holde sig passiv og saa i øvrigt lade Tingene gaa deres Gang. Det er Venstre selv, der har sat Problemet paa Dagsordenen ud fra en Erkendelse af Uforsvarligheden af Ordningen af 1922, og derfor er det ogsaa at haabe, at Venstre virkelig vil gaa ind i en Realitetsforhandling om Spørgsmaalet. Saavel de politiske Partier som Sagskundskaben er enige om, at en Opretholdelse af Ordningen af 1922 er uforsvarlig.

Det maa endvidere erindres, at Venstre og det konservative Folkeparti sad med Flertal i begge Rigsdagens Ting, den Gang Venstre satte Spørgsmaalet om Danmarks Militærvæsen paa Dagsordenen; de havde, den Gang Forsvarsminister Brorsen fremsatte sit Forslag om en Hærordning, Mulighed for at gennemføre, hvad som helst de blev enige om, men de kunde jo ikke blive enige.

Hvor Kilden til Vanskelighederne var, skal jeg lade ligge; det er muligt, at den ikke saa meget var at søge i den forskellige Opfattelse mellem de to Partier